

S B O R N Í K
L I T E R Á R N Í C H
P R A C Í

B i G y

ROČNÍK 2009

Autoři prací:

Vojtěch Sobotka, sexta A

Marie Barešová, 4. B

Vojtěch Dvořák, 3. A

Vojtěch Drápal, oktáva A

Jan Krejčí, 3. B

Jakub Zezula, 4. A

Lenka Šínová, septima A

Vojtěch Sobotka

Paprsek naděje v údolí stínu

Večer se snášel jak stín mezi kopce
sluneční světlo se ztrácelo v dáli.
Poslední paprsky krvavě plály
v kraji se vznášelo ticho jak v hrobce.
Ozval se zvoneček na krku skopce.
Při cestě z pastvy jím rozezněl háj.
Možná že kdysi tam u Boha Otce
možná že právě tak vypadal ráj.

V houstnoucím šeru se beránek vrací
a ticho ruší jen zvuk jeho zvonku –
– houpe se jako květ na konci stonku –
– pak se i jeho zvuk pomalu ztrácí.
Utichl vítr a utichli ptáci.
Kolem se pokoj a mír býti zdál.
Přesto však Smrt zrovna konala práci
krvavou, temnou, jen o pár mil dál.

Nad plání zelenou, pokrytou rosou
paprsky planuly ostře jak břitva.
Stejně jak ony tam planula bitva
a nad ní Smrt mocně máchala kosou.
Nohou svou špinavou, kostlivou, bosou
šlapala po mužích obou dvou stran.
Aniž by ptala se, odkud či kdo jsou
sála jim životy z hlubokých ran.

Očima rudýma shlížela dolů
na těla proklátá ostrými meči
na nářek raněných, zkroucených v křeči
na to, jak přeživší bojují spolu.
Už nikdy nesednou k jednomu stolu
se ženou, s dětmi či s přáteli snad.
Navždy je nechají v slzách a v bolu
odejdou ze světa v smrtelný chlad.

Sveřepě bojují oddíly pěší
čepele sviští a projíždí těly.
Řinčíce o sebe, jako by pěly
a v rukou mužů jsou stále jen těžší.
Kdo předtím nezabil, dnes takto hřeší.
Zabíjí, jen aby sám mohl žít.
A z mrtvých Smrtka se zvráceně těší
ze všech těch padlých, jež může si vzít.

V krvavé řeži dál muži se bijí
oděni do modré, nepřítel v černi.
Konec se blíží, však zůstanou věrni.
Bojují tak dlouho, dokud jen žijí.
Z kalicha života bahno teď pijí
nade dnem zbývá jen poslední hlt.
I ten hlt poslední do sebe lijí
a dobře vědí: dno znamená smrt.

Bojují statečně s nepřátel vlnou.
Statečně, marně však: černí je více.
Mnoho a mnoho jich pobili sice
sotva však jeden pad', další se hrnou.
Rozráží černou zed', nepřátel plnou
s jedinou myšlenkou: „Zab, nebo zhyň!“
Oděv však barví se krvavou skvrnou
a mužů v modré je čím dál tím míň.

Postupně padají jak pěna z piva.
Posledních padesát z armády zbylo
z královské chlouby, již vojsko to bylo.
Jen malá část z něho zůstala živá.
Každý z nich Smrti se do očí dívá
jak v krvi bojuje z posledních sil
stála tam nad nimi, černá a křivá
přízrak, jenž bude, je a vždycky byl.

K poslední obraně stáhli se druzi
na kopec, který se nad plání zvedal.
Nikdo se nevzdal ni na útěk nedal.
Každý chtěl vytrvat, tak jako druzí.
Shlíželi bez strachu na obraz hrůzy
jak kopec obklíčil nepřátel kruh.
Zapadlo slunce a mlčely múzy
pach krve se smrtí otrávil vzduch.

Obránci na vrchu semkli se v kruhu.
Pod nimi voj postav černých jak vrány
táhl se do dáli na všechny strany.
Blýskal se zbraněmi všech možných druhů.
A zatím posledních padesát druhů
kteří se přesily nechtěli bát
vztyčilo zástavu: na poli z pruhů
královskou korunu nechali vlát.

Čekali, až v útok nepřítel přejde.
Věděli, že odtud úniku není.
Věděli, že sotva někdo snad změní
že padnou dříve, než nový den vzejde.
Takto však před bojem přemýšlet nejde.
Každý se soustředil na to, by sklál
co nejvíc mužů, než ze světa sejde
když kopec nepřítel útokem vzal.

Útočník vyrazil do kopce vzhůru
temný voj po svahu k vrcholu stoupal.
Kraj už se ve světle měsíce koupal
a měsíc rozsypal v nebi hvězd řůru.
Tak jako světlo vždy přitáhne můru
stejně tak nepřítel k vrcholu spěl.
Osvítil měsíček Smrt, tu zlou stvůru
kopce a pláně a hromady těl.

Vtom už je na vrchu nepřátel řada
řítí se na ty, kdo zástavu brání.
Znovu se ozvalo řinčení zbraní
a řada nepřátel k zemi se skládá.
Zatím se skupinka ubránit zvládá.
Krví se každému zbarvila zbraň.
Sem tam však některý z obránců padá:
přesila nepřátel bere svou daň.

Dlouho se bránili, na nohou stáli
okolo zástavy na všechny strany.
Stáli a nedbali na svoje rány
věrní své cti a též poslušni králi.
Mnoho a mnoho již nepřátel skláli
přítom však kdekterý z obránců pad'.
Na vrchu, který se ve plášť tmy halí
posledních pár už jen zůstalo stát.

Nemohli dlouho už vzdorovat síle
kterou je nepřítel drtil a svíral.
Každý z nich smrti se ze všech sil vzpíral
byli však pobiti v průběhu chvíle.
Nepřítel zvítězil, dosáhl cíle.
Strh' dolů prapor, jenž na žerdi vlál
přidržel pochodeň u látky bílé
a prapor zářivým plamenem vzplál.

Tři míle od pláně tyčí se skála
u její paty se proud řeky míhá.
Za řekou do skály kotlina vbíhá
tam v jejím ústí zed' z kamene stála.
Nad branou v hradební zdi vlajka vlála
přes řeku vedl tam kamenný most.
Na jeho pilíře ta řeka hrála
že sem dnes přitáhne nezvaný host.

V kotlině za hradbou pevnost se skvěla
ze tří stran chráněná vysokou skálou.
Zabrala celou tu kotlinu malou
jež byla k obraně více než skvělá.
Šestici věží ta pevnost tam měla
jednu však vyšší než ostatních pět.
Vysoká, temná tam do noci čněla
v místě, kde kotlina měla svůj střed.

Nahoře ve věži okénko malé
kolem něj zelený břečťan se vine.
Z okénka zářivé světlo se line
do noci, která jen temněla stále.
To světlo i přes to zářilo dále.
Kol okna řezavý vichorec vál.
Za oknem ve věži komnata krále
který teď u toho okénka stál.

Díval se k pláni, jež ležela v dáli
kde tvrdá bitva již ke konci spěla –
– poslední bitva jež rozhodnout měla –
– když v dálce na kopci plameny vzplály.
Král rychle pochopil, kdo a co pálí.
Pochopil, že právě ztratil svou zem.
Že vojsko pobito v krvi se válí.
A dobře věděl, že přijdou i sem.

Odvrátil od toho pohledu hlavu
a přešel k zrcadlu, které tam stálo.
Díval se na sebe: copak se stalo
že přišel o všechnu moc a svou slávu?
Že vlasy kryjí se v šedivém hávu
že vrásky hluboké brázdí mu tvář?
Že přes své mládí je v takovém stavu
a z temných očí mu zmizela zář?

Přemýšlel o časech, kdy jeho říše
veliká, mocná a bohatá byla.
Pokojně, šťastně a v dostatku žila
nevidíc hrozbu v své nezměrné pýše.
Namísto mečů tam cinkaly číše
krev byla možná tak v jelitech znát.
Každý měl plno, jak v měšci, tak v břiše
nemyslel na to, co může se stát.

Když se pak nepřítel na tu zem vrhl
nebyl ji nikdo z nich připraven bránit.
Nestihli často ni život si chránit
když pásku nepřítel z očí jim strhl.
Ze trůnu iluzí rychle je svrhl
rozvrátil veselí, umlčel zpěv.
Kamkoli nepřítel po cestě vtrhl
tam víno neteklo, zato však krev.

Plenili, vraždili, pálili, kradli
měnili krajinu na obraz zkázy.
Byli to krutí a bezcitní vrazi.
Zlobou a mečem a plamenem vládli.
Všude, kde prošli, tam květiny vadly
krajinou táhli a škodili všem.
A pouze jedině za cíl si kladli:
podrobit sobě tu bohatou zem.

Když ta zem konečně vzmohla se k boji
nepřiliš mužů jí pro vojsko zbylo.
Hodně jich zabito věčný sen snilo
a jen prach usedal na jejich zbroji.
Ti, kteří žili, se přidali k voji
jenž stanul v bitvách pár neznaje děs.
Však ve všech přes všechnu odvahu svoji
prohráli tak jako v té bitvě dnes.

Na obraz v zrcadle král tiše hledí
výčitky svědomí srdce mu tíží.
Ví, že se nepřítel k pevnosti blíží.
Že o tom, kde se skryl, moc dobře vědí.
Do rámu zrcadla v odstínu mědi
zíral a svědomí zpytoval dál.
Ve vlasech jako by přibylo šedi
jak tam tak před lesklým zrcadlem stál.

„Vládl jsem špatně,“ sám pro sebe pravil.
„Pořádal hostiny, hony a bály
hosty jsem naplnil taneční sály
a každý svátek se bohatě slavil.
Namísto vládnutí jsem se jen bavil.
Vyměnil starosti za zpěv a smích.
V zábavě bez práce život jsem trávil
a tím jsem spáchal ten nejhorší hřích.

Kdybych svou zemi jen malinko hlídal
předem bych zjistil, co nepřítel chystá.
Ještě dřív, než by se pohnuli z místa
k přípravě vojska bych rozkazy vydal.
Pak bych se k vojenské výpravě přidal
a černý útok by odražen byl.
Mnohé z těch padlých bych každý den vídal.
Já však zem nehlídal, smál se a pil.

Za smrt těch zabitých já nesu vinu.
Po smrti za ni mě krutý trest čeká.
A blízkost smrti, ta duši mou léká.
Rukama nepřátel už brzo zhynu.
Mohl bych uprchnout, podoben stínu
po zbytek života tu vinu nést
a až by na můj hrob navezli hlínu
stejně bych po smrti dostal svůj trest.

Nebo tu sedět mám a čekat na ně
nebo se zabít sám? Ve prospěch koho?
Ať už však udělám cokoli z toho
stejně mě nemine strašný hněv Páně.
Co dělat mám, by tam na druhé straně
po smrti duše má našla svůj klid?
Čistá by mohla jít k nebeské bráně?
Pane můj, lze ještě mou vinu smýt?“

Vtom obraz v zrcadle promluvil tiše
nebo to alespoň králi se zdálo:
„Ještě lze, králi, však času je málo.
Je téměř dobytá tvá slavná říše.
Přestože už jenom slabounce dýše
mohla by dýchatí zas z plných plic.
Nepřítel blíží se, tedy tím spíše
nečekej na nic a vyjdi jim vstříc!“

Král vůbec nechápal smysl té řeči.
Přesto se zahalil do svého hávu
královskou korunou ozdobil hlavu
a s tváří kamennou sáh' po svém meči.
S vědomím, že rychle padne v té seči
sestoupil z věže a vykročil z vrat –
– jež byla mnohokrát nežli on větší –
– až na most přes řeku, kde zůstal stát.

Měsíční světlo mu splývalo z vlasů
o jeho korunu svit ten se tříštil.
Drahokam na ní se zářivě blyštil
a králi dodával strašlivou krásu.
Stál tam a vyčkával černavou masu
nepřátel hordu a krvavou řež –
– která prý měla mu přinésti spásu –
– a jeho zničené otčině též.

Měsíček na ten kraj zářivě svítil
když vtom se na svahu zjevily stíny.
Řada šla za řadou, tvoříce klíny.
Voj spatřil krále a už se naň řítíl.
Král svůj meč do rukou pevněji chytil
připraven odčinit svůj těžký hřích.
Zlobu a nenávist král v nitru cítil
když mečem zasáhl prvního z nich.

Jasně a strašlivě králův hněv planul.
Z nepřátel každý, kdo na most se tlačil
sotva se na něho podívat stačil
a padl dříve, než před králem stanul.
Králi pot po tváři v krůpějích kanul
stále však nezraněn bojoval dál.
Západní vítr tam kol skály vanul
v něm prapor nad branou zuřivě vlál.

Bez šrámu zůstalo královo tělo
dlouho, než přišel ten úplně prvý.
Další pak po něm se zbarvily krví
zraněné tělo se zesláble chvělo.
Přesto však do konce vytrvat chtělo:
král pobil nepřátel na stovku snad
než silná rána mu rozt'ala čelo
a tváři k zemi tam král mrtvý pad'.

Vtom z těla vyšlehla obrovská záře.
Za zvuku strašné a mohutné rány
záře se rozlétá na všechny strany
a vojsku nepřátel spaluje tváře.
Trhá jim kůži a těla jim páře.
Nikde se před smrtí nemohli skrýt.
Celá ta armáda zmizela v páře
a znovu nastalo ticho a klid.

Slunce se vyhouplo nad ranní kopce
vzpomínky na tmu se ztrácely v dáli
a první paprsky zářivě plály.
V kraji se vznášelo ticho jak v hrobce.
Ozval se zvoneček na krku skopce
při cestě na pastvu rozezněl háj.
králova duše tam u Boha Otce
došla své spásy a vstoupila v ráj.

Marie Barešová

Monolog

„Žít, či nežít? To je to, oč tu běží.“

Přežívám a stojí mě to docela námahu. Moknu za sucha stejně jako za deště a uvnitř mám kluzko a prázdno. Raději nepřemýšlím nad tím, jaké to bývalo dřív. Je mi zima a chce se mi spát.

Monotónní klopot dešťových kapek zvolna zanikal v podivném vypouklém tichu. Bylo těžké rozeznat, odkud se šíří, avšak pomalu, ale jistě zaplňovalo všechnu tmou kolem. Jestliže se dnes něco stane, nikdo si toho ani nevšimne. A o to je to horší. Bezmyšlenkovitě zatínal nehty do popálených prstů. Podvědomě zvedal nohy vysoko nad zem, vlezlý pach plísně a zetlelého listí mu prozrazoval, kde se zhruba nachází. Nic nevylučovalo možnost, že se co chvíli bude muset dát do prudkého běhu. Staré betonové stěny, které se začínaly objevovat napravo, mu připomínaly Šarlotu. Její bílé ruce a černé oči... Kde je jí teď asi konec? pomyslel si a naprázdno polkl. Pocítil záchvěv hluboké ironie, což mu poslední dobou dělalo celkem dobře. Byla to jistota alespoň nějakého pocitu, který v něm ještě zbýval.

Celé je to ubohá fraška. Neexistuje nic, co by svědčilo o opaku. Kdyby teď byla možnost udělat něco velkého, neudělám to, už pro tu nechutnou absurditu velikosti.

Najednou se mu do lýtky vkřesla ostrá bolest, že skoro vykřikl. Narazil na ten úsek s ostatními dráty, o tom nebylo pochyb. Opatrně se sehnul a s vylhaným klidem uvolnil zakleslou nohu z mokrého chuchvalce železného brajglu, co se válel všude kolem. Nemělo valný smysl zastavovat se. Dobře věděl, že nebude-li bolest vnímat, může pokračovat dál bez velkých obtíží. Popaměti se snažil vyhýbat nebezpečným místům. Vzduch začínal mít železitou pachut', která se nepříjemně lepila na patro. A pak zuby. Bylo mu jasné, že za tu dobu mu to zničilo téměř všechny zuby. Nicméně na tom až tak nezáleželo. Celá ta záležitost ho naučila soustředit se jen na ty opravdu podstatné věci, jen si někdy nebyl jistý, které to vlastně jsou.

Ticho ho stále více tlačilo do uší. Někdy tu míval pocit, že mu pukne hlava, tak jako obrovské bobtnající vejce. Všechno to bylo čím dál více nejasné, myšlenek v hlavě ubývalo, neznámá tma lačně požírala celé jeho tělo.

Nedělám si iluze, že by to někdy přestalo. Ve tmě se na mě pošklebují vykřičené obličejové animovaných postav, pro tu obrovskou hromadu vnitřního kýče se téměř nedá dýchat.

Chůze se stávala čím dál obtížnější. Nervózně se kousal do popraskaného rtu a zhluboka vdechoval tekutý vzduch tmy. Vzpomínky na Šarlotu mu teď přišly poněkud pitvorné a ploché. Nebylo možné se soustředit. Kolem visela podivná slizkost, zbytky skutečnosti se rozpíjely do prázdnoty a cesta se mu ztrácela pod nohama. Neznámo studené jako mokrá vata vyplňovalo všechno kolem. Našpulil ústa a sotva znatelně se pokusil přerušit ticho mlasknutím. Do tmy.

Vojtěch Dvořák

Dialogy se Senekou

Čtu jeden za druhým,
příteli Seneko,
a váhám, zda k těm,
kteří sami by od sebe
držet se měli daleko,
patřím.

Jestli rozum tupý,
tak bolest ze všech
dělá hňupy ve snech
patetiky.

Když štěstí intelektu
teprv vnuká smysl,
tak bláhový bych
v slasti stejně zkysl.
Také pšu se s apatií,
vždyť city v poutech
taktěž shnijí!

Ač mrtvý jsi
a já čtu tě skrytě
na tvém hrobě,
příteli,
stále vážím si tě.

Protože slova
navzdory věku
tě mezi živé
ženou znova,
mezi nás,
ztracené na útěku.

Ticho

To ticho, slyšíš?
Neslyším nic než to vtíravé ticho,
kamkoli vkročím, všude, kam jdu,
jen věčné ticho.
Není mi v patách, to já jsem tichu,
mlčí, když křičím, a když neříkám nic,
drásá mi smysly
tím nehlučným vzlykotem.
Je a jsem i já, nejsem, není,
nejsem, když mlčí, a přestože není, já jsem,
nebo snad nejsem a ono je?
Tolik mě plete to ztracené nic.
Sním o tichu, ono sní o mně.
Až nebudu, bude ještě hlasitější,
ticho!
Neříkej mi, co jsem a co ne.

Pýcha

Krvavé proudy křičících slz
mi stékají po rukou, padají na hrud'
a proráží skrz
k srdci, co chystá se k explozi,
pro svinstvo, které jím teklo,
za krev dotknutou korozí,
vřelou jak horoucí peklo,
nutící ruku dotknout se břitu
a rozum ploužit se v šedivé hroby,
když udává směr prvnímu vrytu
a do rukou zaráží ledové skoby,
hřeby svědomí a třísky hřichu,
slané purpuru krůpěje,
které poslední naděje
mění v mocnou
a chladnou pýchu,
s ní život prohrává,
a která původním obavám
dává teprve správnou příchut'.

Status nascendi

Je plačtivě hraný sonet,
jaro slz všech chutí,
květ, který, ač měl by vonět,
nevoní.
Jsou přátelé smích a pláč
držící se za ruce
nad hrobem lhostejnosti.
Nevděk schovaný za pýchu,
.hrst pokání a ostychu.
Je to kruhová místnost
plná studených dveří s nápisem:
Nolite pulsare, quoniam non aperietur vobis.

Pomalu

Čas teď plyne
tak podivně pomalu,
jako by postrádal cíl,
toulá se v minulosti,
kde vidím jen pomálu
svět bez smyslu, který mi zbyl.

To snivé navždy
už v hrdle mi vysychá
a jediné, co zní,
je vyprahlý šepot... do ticha.

Tak pomoz mi roztočit
znova čas kupředu,
já už nevěřím,

že to sám dovedu.

Vojtěch Drápal

Zlo

Druhý démon se svíjel na podlaze ve smrtelné křeči. Svobodník mu věnoval poslední pohled a vzápětí jej seškvařil proudem žhavé plazmy. Ještě krátce zaměřil svou pozornost na kusy lidského masa, které zbyly po muži, co vyběhl z brány. A to měl veliké štěstí, že se z něj nestala Chodící smrt. I když být roztrhán na kusy pětutinovou obludou o velikosti stoleté lípy není zrovna ideální konec života. Holt, jeden si nevybere.

Svobodník nyní stál uprostřed sálu. Po dvou sloupech v rozích místnosti běhaly věnce energie. Nahoru a dolů. Nahoru a dolů. Mezi nimi se jako tlama otvírala brána do jiného světa.

Toť jest páté patro experimentálních laboratoří. Do mysli se vkrádala otázka, proč proboha stavěli takovou příšernost. Chtěli vytvořit zakřivení, bránu mezi dvěma místy na světě, avšak místo toho otevřeli vrata vedoucí do míst kdoví jakých, do míst, odkud sem vyběhla armáda nestvůr, co změnily vědeckou základnu na Marsu v prachobyčejná jatka. Jenom místo hovězího, skopového a vepřového se tady porcovalo lidské.

Jako ohromný zarudlý jícen pulzovala před naším hrdinou cesta do jiného světa. Zdálo se mu, jako by jej nějaké neznámé hlasy zevnitř volaly: „Pojď, pojď, pojď.“ Vyskočil. V levém uchu mu zapraskalo a ze sluchátka komunikačního zařízení se ozval naléhavý hlas. Zvláštní, vždyť přece přijímač vypnul, aby nemusel poslouchat, jak si monstra pochutnávají na mase jiných vojáků, co měli naladěnou stejnou frekvenci. Stejně mu už jejich řev plný bezmoci šel na nervy. Člověk na druhé straně komunikátoru volal s ohromnou naléhavostí a taky s trochou zoufalství: „Nechod', odstřel ty sloupy, vypni ten krám, nelez dovnitř, podminuj místnost, rozmísti výbušniny, nevcházej, otoč se a vyjdi dveřmi, co máš za zády, ale hlavně nevstupuj do teleportu, zničí tě to!“

„Kdo jsi?“ zeptal se Svobodník. „Jsem Pověřený. Ale nezáleží na tom, kdo jsem já, ale kdo jsi ty! Můžeš se změnit, můžeš se hodně změnit, neriskuj. Nemysli si, když budeš tančit s ďáblem, nezměníš jej. On změní tebe. Pro lásku Boží tě zapřísahám, nechod' dovnitř. Oni tě tam zničí.“

Svobodník začínal být podrážděný. „Kdo si myslíš, že jsi? Jak se ti podařilo dostat se na vojenskou frekvenci? A proč si prokrista myslíš, že mě láska Boží zajímá? S tou už nemám přes deset let nic společného. Já tě nemusím a ani nebudu poslouchat. Rozhodnu se, jak budu chtít já!“

„Překonej svou pýchu, nezkoušej si dokázat, jak jsi velký, nenech se ovládnout strachem, překroč svůj stín!“ „Co mi tu mluvíš o strachu. Poslouchej, během posledních deseti hodin jsem šel chodbami, jejichž stěny se náhle změnilly v maso a z nichž tekla krev. Beze zbraně jsem ujížděl jednokolejovou dráhou pod základnou v malém elektrickém vozíku, zatímco mě honila skupina po zuby ozbrojených vojáků ovládaných Temnými silami. V obrovském sále mě obkličovaly mraky jedovatých pavouků třicet čísel vysokých, kteří měli místo hlavičky s kusadly lidské lebky. Před mýma očima nějaká neviditelná síla odtrhla Doktorce hlavu i s páteří, rozpálila ji do červena a pak jí vdechla život, takže jsem měl co dělat, aby mě její oživlá hlava neroztrhala. Ve stokách mě přepadla malá dětská tělíčka s nevinnými tvářičkami a lehounkými křídélky, hotoví andělíčkové. Na poslední chvíli jsem stačil zareagovat, když kousek ode mě otevřeli svou pusinku plnou odporných, shnilých, jedovatých zoubků. Jen moje vůle k životu a touha ještě jednou vidět východ slunce nad Oblastí mě drží při zdravém rozumu. Tak mi prosím nevykládej nic o strachu.“

„Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, duši zabít nemohou. Spíše se bojte toho, kdo má moc v pekle zahubit tělo i duši.“ Ozvalo se zapraskání a hlas se nadobro odmlčel. Svobodník se hlasitě zasmál. Duši? Té svojí se již dávno vzdal. K čemu? Jak se má o ni pečovat? Podle pobožných pouček, výmyslů a příkázání? Děkuji, z toho jsem už dávno vyléčen. A co s ní? Velké duše netvoří dějiny. Ty formuje velký duch. A ten nesmí být omezen pravidly. Velký duch pozná, co je dobré. A nic není špatné, pokud z toho může vzejít dobro.

„Pojď za námi. Pojď za námi. Dovedniť. Pojď.“ Zase to vábení. Ačkoli se vzpíral připustit si to, neznámý hlas do něj zasel sémě pochybnosti. Co je na druhé straně? Nemůže vskutku propadnout zkáze? „Vstup. Neboj se. Pojď. Bude to dobré. Nic špatného.“ On přece sám pozná, co má dělat. A teď ví, že musí vejít dovnitř. Ale něco jej zadržuje. Pud sebezáchovy? Možná mu dnes již mnohokrát zachránil život. Ne, musí to překonat. Rozběhl se. Vnitřní hlas se ozýval stále nutněji a se stále větší naléhavostí: „Ne, nedělej to!“ Už jen pár kroků, odraz a... skok do temné díry, která jej okamžitě pohltila.

Už v letu věděl, že udělal chybu. Kam se to vydal? Když se pohyboval po Marsu, chodil po základně zbudované lidskýma rukama. Měl její plány a aspoň mlhavě tušil, co má očekávat, kudy se dát, co dělat. Nyní jej neznámá síla táhla pryč rudočerným tunelem, radši ani nemyslit, z čeho jsou stěny okolo něj. Proč tam vskočil? Proč riskuje?

Možná proto, že se chce dostat až na hranu vlastních možností. Chce čelit té nejtemnější temnotě. Už od chvíle, kdy to začalo. Když tehdy vstoupil do opuštěného komunikačního centra, aby přivedl Doktora zpět na velitelství, viděl, jak se sklání nad ovládacím panelem a chce z něj poslat zprávu vesmírné flotile na oběžné

dráze. Přišel blíž, namířil na Doktora pistoli a přerušil odesílání zprávy. Doktor se na něj podíval a ve tváři se mu zračil strach šilence. „Prosím, musíte mě nechat tohle dokončit. Všichni jsme ve velkém nebezpečí.“

Pak ještě dodal: „Dábel, on skutečně existuje. Vím to. Postavil jsem mu klec!“ A ukázal na velký monitor, na němž byla vidět železná vrata. Sotva to dořekl, vrata se rozletěla a z ohnivé brány za nimi, do níž Svobodník před chvílí vběhl, se začala valit masa monster a masakrovala osazenstvo celého komplexu. Vyletěla elektřina a na všech chodbách se dočasně rozsvítilo nouzové osvětlení. Doktor podlehl svému strachu a proměnil se v Chodící smrt, čímž se stal první obětí Svobodníkovy soukromé války proti zrúrdám.

Od chvíle, kdy řekl, že Dábel existuje, věděl Svobodník, že nadejde okamžik, kdy bude stát proti Němu. Tváří v tvář. A ta chvíle se blížila.

Zničehonic se ocitl na louce. Čerstvá zelená tráva se táhla, kam až oko dohlédlo. Dotkl se jí. Jemná jako hedvábí. Posadil se. Jaká pohoda! Pro sezení byla lepší než jakékoliv křeslo na Zemi. Nikdy by neuvěřil, že takový svět existuje. Je v ráji. Za zády se mu ozval líbezný popěvek. Otočil se.

Kráčela tam krásná hnědovláška s kadeřemi po ramena v prostém úboru horalky a zpívala si jednoduchou melodii. Košile z hrubé tkaniny jí byla volná, a když lehounce zafoukal větřík, vyzývavě se zavlnila. Pravou rukou si držela hnědou skládanou sukni a při chůzi, která se spíš podobala tanci, si s ní povívala do rytmu svých kroků. Přišla až ke Svobodníkovi a posadila se hned vedle něj.

„Vítám tě tu. Přišel jsi z velké dálky, ale věř, že vše okolo tebe je skutečné. Dokud budeš věřit a chtít,“ začala. Objala jej rukou kolem ramen a těsně se přitiskla. „Jsem tu již dlouho sama a jsem velmi ráda, že jsi přišel,“ zašeptala mu do ucha. „Uvolni se, odlož si své věci, nic z toho tu nebudeš potřebovat. Máš toho hodně za sebou, teď nadešel čas, aby sis odpočal,“ pokračovala. Olízla mu ucho a lehce jej pohladila po vlasech.

Svobodník byl v sedmém nebi. Okamžitě vstal, poodešel o pár kroků, ze zad si sundal pouzdro s brokovnicí, z ramene stáhl pás, na němž visela plazmová puška, a z pouzdra vytáhl pistoli. Všechny zbraně odložil a vrátil se k neznámé. Ona si stoupla a objala ho. Dlouze se políbili.

Vyzvala ho, aby si lehl na zem a uvolnil se. Celý omámený poslechl. Rozepnula mu kalhoty a začala jej masírovat v slabinách. „Jsem Rozkoš a můžeme tu spolu zůstat navěky. Neboj se, zde nikdy neztratíš svou mužnou sílu. Budeme se spolu milovat a nikdy nepřestaneme. Nic nás neohrozí. Mými jedinými dětmi jsou Extáze a Slast.“ Krátce se odmlčela a pak zničehonic změnila téma. „Chci tě ochutnat,“ řekla a strčila si jeho ztopořený úd do pusy.

Příslušník Vesmírných námořních jednotek pocítil, jak se mu po těle rozlévá slastný pocit. Oficiálně byl právě ve službě, protože na Marsu probíhala de facto válka, a tohle byla jedna z věcí, za niž by ho válečný soud dozajista poslal ke zdi. Ale nemohl si pomoci.

Dívka najednou přestala a postavila se nad něj, tak, aby ji dobře viděl. Pomalými krouživými pohyby zápěstí si pomalu rozepínala knoflíky u košile, jeden po druhém. Když byla hotová, natáhla ruce dozadu za sebe, vypnula hrud' a košile jí sjela z ramen na zem. Vystavila světu svá jemně se vlnící sněhobílá ňadra. Zakroutila boky a stáhla si sukni. Svobodník nyní viděl dívčinu postavu v celé její kráse. Okamžitě se mu v mysli vybavily překrásné sochy Venuše antických a renesančních umělců. To děvče jim muselo stát modelem. A on ji teď mohl mít ve skutečnosti!

Sklonila se k němu a hladila jej po tváři. Jeho ruce si na oplátku pohrávaly s jejími ňadry. Ještě jednou jej políbila, trochu se odtáhla a obkročmo si nad něj klekla. Uchopila jeho penis a pomalu na něj nasedla. Toužebně vzdechla. V hlavě mu začala prudce bušit krev. Celý život se Svobodník podroboval řádu a pečlivě plnil své povinnosti, nyní byl ochoten všechno zahodit a spáchat velezradu.

Rozkoš se plynule rozpochybovala a začala pomalu přirážet. „Když dosáhneš vyvrcholení, zůstaneme tu spolu. Zůstaneme, navěky!“ Zůstat tady? S ní? Navěky! Je tohle to, co opravdu chce?

Jen těžko se mohl soustředit na otázku, která mu vytanula na mysli. Dívka na něm se totiž začala pohybovat rychleji. Je tohle opravdu to, co očekává od života? Bude mu to stačit? Zůstat tu s ní? Navěky?

V hloubi duše cítil, že život nabízí daleko více než jen sex. Jakákoliv činnost měla cenu, pouze pokud k něčemu vedla. Pokud byla tvůrčí. Ať už to byla četba knih, návštěva divadla, noční hlídka v hustém dešti, večer strávený ve společnosti přátel a soudku dobrého vína, všechny tyto věci měly svůj smysl.

I sex mezi manželi má svůj nádherný význam. Pomáhá budovat jejich vzájemný vztah a navíc je s ním spojena ta krásná možnost darovat společně život někomu třetímu. S těmito podstatnými znaky má smysl a dochází naplnění. Jinak ne.

„Počkej, přestaň,“ řekl. Usmála se a začala se na něm vlnit daleko rychleji a důrazněji, i když by před chvílí přísahal, že to není možné. Pocítil stupňující se tlak v bederní oblasti. „Mluvím vážně, zastav!“ „Ach,“ vzdechla a prohrábla si vlasy. Tlak stále stoupal. Tep se mu zrychloval. Pokusil se vykroutit, ale ona jej pevně sevřela svými stehny.

Je to fantastické. Extáze a slast. Proč by neměl zůstat? Znal mnoho lidí, kteří by dali cokoliv za možnost, jež nyní měl. On ale nebyl jeden z mnoha. „Přestaň!“ zařval, co mu síly stačily. Už je to skoro tu. Napjal všechny svaly a trhnutím se na poslední chvíli vymanol z jejího sevření.

Ležel na břiše a prudce oddechoval. Rozkoš stála udiveně nad ním. „Tobě se to nelíbilo?“ zeptala se

s obavou. „Ne, ne, bylo to nádherné, ale navěky tu s tebou nezůstanu. Život si představuji jinak než jako nekonečnou soulož, jakkoli dokonalou,“ odpověděl. „Ale mohli jsme zkoušet všechno možné, různé polohy, pomůcky a věř, že by tě to nikdy neomrzelo.“ „Věřím ti, jsi úžasná milénka, ale nejde to. Sbohem,“ rozloučil se.

Chtěl si vzít zpět své zbraně, když se za ním ozval příšerný řev. Ohlédl se. Krajina za zády se změnila k nepoznání. Místo trávy za sebou viděl jen pustinu, lávové pole, po němž se k němu blížila ohromná stvůra o velikosti rodinného domu.

Otočil se, aby se ozbrojil. Ale neviděl nic než vyprahlou poušť. Dívka, tráva i vybavení jako by nikdy nebyly. Znovu se ozval řev. Paráda. Monstrum již bylo nedaleko. Na útěk ani nepomyslel, byl by bez šance. Zoufale sáhl do kapsy. Kdyby nahmatal vojenskou kudlu, zavírací nožik nebo aspoň příborový nůž! Něco, na co by mohl upnout svou naději.

Našel jen malou ampulku. Příšera už stála přímo před ním. Byl to Pekelný rytíř. Viděl jeho obrázky ve vědecké databance základny. Matně si vzpomínal na pár informací: opancéřované tělo, velmi hbitý... nezranitelný konvenčními kulkami, poškozitelný žhavou plazmou... jediná zbraň, již se ho podařilo zabít – prototyp BFG 9000. Velký, živý, myslící tank. Výborně. BFG 9000, co to ksakru je?

Mimoděk pohlédl na skleněný váleček, který držel v ruce. Co to vlastně má? Byla v něm červená tekutina a na povrchu vystupovala čtyři písmena. H N E V. Hněv? Ano, už si vzpomíná – tu ampulku našel v experimentálních laboratořích po dlouhé přestřelce s tamním obranným systémem, který se zbláznil a střelil po každém, kdo měl jen trochu špatný den.

Prý nová biochemická látka ve vývoji. Koncentrovaná zuřivost. Podle přísně tajných údajů na síti ji kdysi zkoušeli na jednom dobrovolníkovi. Všechny výzkumy na Marsu byly přísně tajné. Elegantně se tak předešlo nepříjemnému vysvětlování nehod zaměstnanců. A že jich bylo hodně. Proč by jinak vědecká základna potřebovala elitní vojenskou posádku?

Toho dobrovolníka zavřeli do místnosti s betonovou kostkou o rozměru dvakrát dva metry. Poté mu podali Hněv. Po jeho požití dokázal během chvilky pěsti rozbít celou kostku na prach. Moc mu to nepomohlo. Přestal se ovládat a několika údery prorazil třímetrovou železobetonovou zeď testovací místnosti a vskočil do kontrolního centra. Pět špičkových vědců a tři vojáci zemřeli. Pak se jej podařilo zabít. Na Marsu nic neobvyklého.

Svobodník neměl jinou možnost. Rychle si dal ampulku do pusy, párkrát přežvýkl a polkl ji i se sklem. Zvrátil hlavu. Rozostřil se mu zrak, takže zřetelně viděl pouze úzký proužek prostoru před sebou. Tep mu stoupal závratnou rychlostí. Kůže po celém těle zrudla. Sevřel pevně pěsti.

Své okolí vnímal najednou zpomaleně. Pekelný rytíř po něm máchl, ale on vyskočil do výše šesti metrů, udělal čtyři salta a dopadl zpátky. Ještě než si soupeř uvědomil, že promáchl, vyskočil Svobodník na jeho rameno a holou pěstí jej udeřil do krycího pancíře. Rána zaduněla, ale dokázal tak jedině Pekelného rytíře ještě více rozzuřit. Démon si sáhl na napadené rameno, avšak Svobodník udělal rondát přes jeho hlavu, dopadl na druhé rameno a zaútočil znovu, tentokrát s větší silou. Opět se ozvalo zadunění, jenže tentokrát monstrum zavravoralo. Voják vyskočil, takže příšera po něm hmatající opět promáchl, dopadl zpět na stejné místo, jenže tentokrát při dopadu vši silou zasáhl ramenní plát loktem. Rána, násobená ještě silou pádu z výšky, měla ohromnou razanci. Pancíř kryjící rameno pukl a Pekelný rytíř pod tíží úderu poklekl na jedno koleno.

Svobodník nemeškal. Nedbaje na následky zajel holýma rukama do trhliny v pancíři, chytl jej a kus vytrhl nepříteli z těla. Obluda zařvala bolestí. Její řev se nesl krajinou, země se chvěla a praskala.

Voják zareagoval ihned. Kus pancíře, který držel v rukách, vrazil příšeře do otevřené tlamy. Ruce měl potřísněné vlastní krví, přesto necítil žádnou bolest. Zato Pekelnému rytíři vytryskl z rány v hlavě proud rudozelené břečky a on sebou praštil o zem. Několikrát máchl rukama ve smrtelné křeči a vydal poslední skřek.

Příšerný zvuk způsobil zemětřesení. Okolní povrch začal pukát a z děr vylézaly další nestvůry. Nevěděl, co jsou zač, dokonce se mu zdálo, že je ani nezajímá, přesto cítil stoupající hladinu adrenalinu v krvi. Hněv nepřestával účinkovat. Před očima měl rudě. Skočil na nejbližší monstrum a napřáhl se, aby mu roztránil hlavu. Na vteřinu ztuhl úžasem. Poznal těžce znetvořenou tvář Doktora. Ztraceného muže, jehož měl za úkol najít v starém komunikačním centru, muže, který se podílel na stavbě brány do pekla, ale posléze chtěl varovat Zemi. Rozhlédl se okolo. Všiml si, že ostatní příšery od něj spíš prchají, než aby jej chtěly zabít. Ony nepřišly zničit mě, ony samy tu trpí, pomyslel si.

Ruku měl stále napřaženou a připravenou udeřit. Nemůže jej zabít. On za to vlastně ani nemůže. To Vědec vymyslel systém teleportu a technologii, která umožnila otevřít Pandořinu skříňku. Ale Doktor mu pomáhal! Zaslouží si pouze smrt. Ne, trpěl již dost, nemusí mu přitěžovat. – Pomsti se! Znič ho! – Zabije ho a pak i ty ostatní příšery, hezky jednu po druhé, i kdyby neměl nikdy přestat. Bude vraždit a ničit!

Hněv převzal kontrolu nad jeho tělem. Pěst zasvištěla vzduchem. Ne, on není ten zlý! Nikdo si nemůže sám přisvojit roli soudce a kata. Nedokázal se ovládnout, přesto byl zodpovědný za svůj čin. Nemůže ale být vrahem!

Rána dopadla těsně vedle Doktorovy hlavy. Kdoví, jaká moc ji strhla, ale Svobodník jí byl vděčný. Země se otřásla, příšery okolo se rozplynuly. Pod ním se otevřel otvor a on se do něj propadl. Právě včas. Postřehl, že se

na nebi spustil hustý meteorický déšť. On se ale naštěstí ocitl v jeskyni, takže rozžhavený kámen, který dopadl kus od místa, kde stál, sice zasypal otvor, jímž se sem dostal, ale jej nezranil.

Účinek Hněvu již vyprchal. Stál ve velké jeskyni, na jejímž konci viděl východ, kterým dovnitř vnikalo trochu světla. Udělal krok, ale do něčeho kopl. Sehnul se. Byla to příruční svítilna. Rozzářil ji, aby zjistil, kde je. Zprvu nemohl uvěřit svým očím. Byl v přírodním kamenném dómu plném všemožných zbraní.

Přiskočil k nejbližší hromadě. Pistole. Vzal si jednu lehounkou a jednoduchou. Takové jsou nejlepší. Nezklamou, když je potřeba rychle střílet. Hned vedle ležely brokovnice. Vybral si jednu pumpovací s vysokým rozptylem a poloautomatickým nabíjením. Připevnil k ní popruh a dal si ji na záda.

Když si ji nasadil, rozhlédl se. Připadalo mu, že se vrata, jimiž dovnitř vnikalo světlo, trochu zmenšila. Na tom ale nezáleží. Objevil šestihlavňový rotační kulomet s pásovými náboji. Jo, jo, když chlapec zpívá, všichni poslouchají.

Měl již vše, co potřeboval, ale místo aby šel k východu, hledal dál nějakou pěknou věc. Brzy našel. Plazmová puška. Kadence sto pěti střel za minutu, střelivo – rozžhavené kusy plazmy o teplotě tří tisíc stupňů. Vyměnil ji s brokovnicí. To je jiná píseň. Stále ale neměl dost.

O kousek dál stál stojan a na něm BFG 9000. Vývojáři mu prý přezdívali tařka všech zbraní. Nikdy s ním neměl tu čest. Může si jej nyní zkusit. Hm, docela macek, nevadí, s rotačním kulometem se již potěšil dost. Bez něj se obejde. Má už přece něco lepšího.

Východ se zase trochu zmenšil. Určitě se zavírá. Musí rychle pryč. Chtěl se rozběhnout pryč, jenže po pár krocích se zastavil a tupě zíral na další exponát. Laser s paprskem o vlnové délce menší než radioaktivní gamazářením. Nic takového ještě neexistuje. Vidí zbraně budoucnosti!

Jediné místo, kudy se dá uniknout, se postupně uzavírá. Pokud se nedostane ven včas, zůstane tu navěky! Dobře si to uvědomoval, ale nemohl běžet, kolem něj bylo tolik zázraků. Atomová bomba o síle sto kilotun a velikosti propisky. Ionizátor, jímž se dalo zabít vše živé v okolí. Generátor nezničitelného osobního štítu. Rukavice, jíž se daly ovládnout přírodní živly. Otvor východu byl zase menší. Svobodník se však k němu jen pomalu loudal a cestou sbíral do černé tašky, již našel, vše, co považoval za trochu užitečné. Což bylo vlastně všechno.

Východ již byl skoro zablokovaný. Dalo se jím prolézt už jen v podřepu. Svobodník si uvědomil, že takhle se nestihne dostat ven včas. Ale tolik výborných zbraní! Nemůže tu zůstat chycen. Ale co za sebou nechává! Rozběhl se. Ještě tuhle věčičku! Obtížen novou výbrojí běžel pomalu. Odhodil tašku. Jaká rána, vždyť jsi ji mohl potřebovat! Stále se mu běželo špatně. Zahodil BFG 9000. Proč to děláš, už nikdy ji nebudeš mít možnost vyzkoušet! Utíkal. Plazmovka mu poskakovala na zádech. Strhl ji. Blázníš, jak se budeš bránit? Sprintoval k východu. Byl to již jen tenouký proužek. Odrasil se, skočil, dopadl a kousek se kutálel po zemi. Těsně se protáhl pod vraty a ta se za ním pomalu zavřela.

...

Ocitl se ve stylově zařízené oválné pracovně. Její výzdobou byla umělecká díla různých období lidských dějin. Sochy, obrazy, i design nábytku byl sám o sobě uměním. Stál na pravém perském koberci, na jedné ze stěn visel nádherný gobelín. Ve své špinavé vojenské kombinéze si zde připadal nepatřičně.

„Vítej u mě, rád tě vidím,“ ozval se neznámý hlas za jeho zády. Otočil se a spatřil upraveného muže ve středních letech v perfektně padnoucím obleku, s tmavými vlasy sčesanými na pěšinku a hladce oholenou tvář. Jeho černé oči matně svítily, avšak nikoli tak jako zářivě bílé zuby vyceněné při jeho šelmovském úsměvu. Přešel na druhý konec místnosti, posadil se za stůl, chvíli šmátral v zásuvkách, až vytáhl dřevěnou krabici. Otevřel ji a vzal z ní jeden doutník. Zapálil jej, z plných plic nasál kouř a labužnický jej vyfoukl.

„Posad' se,“ vyzval svého hosta. „Děkuji, raději postojím,“ odpověděl Svobodník a v jeho hlase se zračila hluboká úcta k cizinci. „Asi by tě zajímalo, co tu děláš a kdo jsem,“ začal mluvit neznámý. „Dokázal jsi obstát v sedmi zkouškách. Smilstvo, hněv, nenasytnost, závist, lakota, lenost ani pýcha nedokázaly zlomit tvou vůli. Máš nějakou cenu. Máš velkého ducha. Chci ti nabídnout práci. Neboj, nepovede se ti zle. Sem tam pro mě uděláš malou službičku, a když budeš věrný, dám ti, co budeš chtít – jídlo, ženy, moc, bohatství, slávu. Máš zájem?“

„Vaše nabídka zní lákavě, ale já stále nevím, kdo jste.“ „Záleží na tom?“ zeptal se cizinec. „Lidé mi dávají různá jména. Ale věč, že jména nemají význam. Důležitý je obsah.“ „Prosím, představte se mi a zbavte mě nejistoty.“ „Dobře, jak chceš. Jsem ten, koho sis přál poznat. Říkají mi Dábel, Satan, Belzebub, ale já osobně dávám přednost jménu Tvůrčí princip. Ptám se tě znovu, budeš mi sloužit?“

„Ne, nikdy,“ odpověděl Svobodník rozhodně. „Dáblu se nezaprodám.“ „Rozmýšlej dobře. Vydal ses na jednosměrnou cestu. Zpátky jít nemůžeš. Zde je mé království. Pokud mi odmítneš sloužit, skončíš v místě, kterému lidé říkají peklo. Ale varuji tě, jména nemají význam. Peklo je jenom slovo. Skutečnost je daleko horší.“

„A dokážeš mi dát snad klid, mír, lásku, radost nebo pokoj?“ zeptal se ironicky Svobodník. Když zjistil, s kým má tu čest, všechna úcta a respekt se vypařily.

„K čemu?“ zasmál se Dábel. „Ne, pokud mi budeš sloužit, nic z toho nebudeš potřebovat. Budeš mít svůj vlastní svět, kde budeš svým pánem, a nad tebou budu už jenom já.“ „A co Bůh?“ „Bůh? Proč se oháníš Bohem, když v něj nevěříš? Ano, zklamal tě. Bůh skutečně existuje. Ale nesmíš mu všechno baštit. Říká, že máš svobodnou vůli, ale přitom jsi hračkou v jeho rukách. Říká, že se spravedlivý bude mít dobře, přitom spravedliví skončí ve vězení a na popravišti vždy jako první. Dělá si z vás bláznů. Dá člověku touhy a přání, a pak přidá ještě Desatero, v němž je všechny zakazuje. A říká tomu výchova. Bůh si z vás dělá šašky. A já se vás snažím od něj osvobodit. Jsem vlastně velký humanista. Dost možná už poslední žijící. Nebuď blázen a poslechni mě!“

„Lžeš! Jsi lhář a otec lži. Nic jiného neumíš. Já jej sice před mnoha lety zavrhl, ale on mě ne. Stále byl při mně, chránil mě a posiloval. To on byl tím hlasem, co mě zrazoval jít sem, to on mi dal sílu nepoddat se svému chtíči, to on strhl mou ruku v té pustině, to on mě táhl ven z domu plného zbraní, to on byl antivirem, jenž mi zabránil zničit toho studenta, to on byl tím pohledem, co mě přiměl rozdělit se, to on mě donutil vstát a jít, to on byl tím závanem tepla, který mě vysvobodil z mé vlastní pýchy. A je tu i nyní se mnou! Bože, odpusť mi všechny mé hříchy. Z hloubi volám k tobě Pane, vysle . . .“

„Jsi naivní, ptám se tě naposledy, budeš mi sloužit?“ „Nikdy!“ „Dobrá, nechť tě pohltí temnota!“

Svobodníka začal obklopotvat černý mrak. Vzpomněl si na slova, která se kdysi učili v náboženství, Kristův výrok na kříži, a modlil se: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Mrak ho zahalil úplně a on se ocítil náraz v jiné realitě.

Když otevřel oči, uviděl a uslyšel hrůzu, jaká se nedá slovy popsat. Než přišel o poslední zbytek zdravého rozumu, zakřičel ještě zoufalým hlasem: „Ex inferis libera nos, Domine!“ Netušil, proč to říká. V tu chvíli jako by neviditelná ruka zakryla jeho uši a něco mu zastřelo oči. Cítil sílu, která jej zvedala výš a výš, poprvé po dlouhé době se cítil blaženě. Jako dítě v matčině náručí.

Probral se v sále pátého patra Experimentálních laboratoří. Brána do záhuby byla stále otevřená. Zašmátral rukou kolem sebe. Nahmatal kus zábradlí, které rozbili démoni, s nimiž bojoval, když sem vstoupil poprvé. Vzal ten kus železa do ruky, přišel k jednomu ze sloupů v rohu a vší silou do něj udeřil. Tyč se přisála a ze sloupu vyletěl ke stropu blesk. Místnost se začala chvět. Vzduch byl najednou prosycený elektřinou. Svobodník se rozběhl pryč. Vyběhl ze dveří ven a stihl zahrnout za roh, právě včas, aby se vyhnul tlakové vlně z mohutného výbuchu celého ďábelského zařízení.

Jan Krejčí

Sen ve kterém ti zmodraly rty

Vlezlá a nesmělá
Drzá snad překrásná
Podalas mi ruku
Spojily se
Ostré nehty vyryly do dlaně
Ledovou strofu

Krvavý déšť snesl se pomalu
Do tvé tlamy
Čekalas
A sliny kanuly
Mrazivě ledové krystaly

Bez očí bez tváře
Jenom dvě ruce
Smála ses
Dech vzteklého psa kreslil po okně
Tajemné obrazce

Modlitba pro blázny

Abstraktní obrazy
Zelené květy
Tlející listy
A šedé kameny
Podobu lidí měly
A lidmi byly
Jen pro bláznovy oči

Chudobky bez listů
V barvách tyrkysu
Jež za letních nocí v souhvězdí
Rozlévají svou krásu
Pro bláznovo srdce

Ti blázni

Oni nevnímali
Nečetli
Neonové reklamy
Ty svými absurdními barvami
Jím ve víčkách zanechaly
Dva prázdné poháry

Děkuji Ti Bože za blázny

Jakub Zezula

VRAŽEDNÁ OSAMĚLOST (POSLOUCHEJ SVÉ SRDCE)

*In my imagination, there is no complication,
I dream about you all the time...*

Vzbudil jsem se a začal šmátrat po telefonu, který by měl být na nočním stolku, protože zvuk jde odtud. Se značnou neochotou a nechutí jsem vstal a telefon musel najít očima, když na to hmat nestačil.

I should be so lucky, lucky, lucky, lucky

Tuhle písničku jsem si na vyzvánění na telefonu nastavil už na střední škole a od té doby jsem si tam už žádnou jinou nedal. Na gymnáziu mi tolik lidí nevolalo, takže slyšet čas od času tuto písničku bylo příjemné, teď otravuje každou chvíli někdo a já začínám vážně uvažovat o tom, že si ji vyměním za normální vyzvánění. Takové, jaké tam mají normální lidé.

Podíval jsem se na display svého telefonu, abych zjistil, jestli to vůbec zvedat v sobotu nebo v neděli ráno. Co je sakra za den?

Haló?

Ahoj, nechceš přijít na oběd?

(moje matka)

Klidně, v kolik mám dorazit?

Tak mezi dvanáctou a jednou...

Dobře, přijedu.

Doufám, žes nepil včera?

Ale, prosím tě...

(už vím, včera byla sobota a dnes je neděle, výborně, Einsteine)

Vytáhl jsem z balíčku Lucky Strike jednu cigaretu a strčil ji mezi rty. Nemohl jsem najít zapalovač.

(kde do prdele zase je?)

Položil jsem telefon a s cigaretou ve rtech se vydal na toaletu vymočít se.

Pozoroval jsem svůj obraz v zrcadle.

(za měsíc mi bude třicet dva, to je hrůza... kolik mi ještě zbývá takovýchhle rán a co si budu říkat za deset let?)

Zapalovač jsem našel na ledničce, zapálil jsem si cigaretu a do skleničky nalil whisky.

(no a co, někdo si dá kafe, já si dám whisky, co na tom?)

(co na tom? vždyť si ničíš zdraví!)

Sedl jsem si ke stolu a otevřel včerejší noviny, co za sračky jsem si ještě včera nepřečetl. Vítejte v mém bytě, jedna velká místnost – kuchyně spojená s obývacím prostorem, do které nebo spíše ze které vedou čtyři dveře, jedny do malé ložnice, další do koupelny a na záchod a čtvrté jsou vchodové. Naproti stolu, kde jsem seděl, byla velká televizní obrazovka. Namířil jsem na ni ovladač a ona se zapnula. Prošel jsem několik programů, ale stejně jsem zase skončil na VH1 classic, kde zrovna běžely ranní hity.

Hodiny ukazovaly za deset půl jedenácté. Četl jsem si v novinách článek o momentální krizi v zábavním průmyslu.

(není divu, všechno se sežene na internetu zadarmo)

Usrkával jsem whisky a kouřil už druhou cigaretu.

Žil jsem sám, vždycky. Neměl jsem manželku, stálou známost ani děti. Žil jsem pro sebe a kvůli...

(nevím kvůli komu)

(to by člověk neřek, že ve čtyřiceti letech už člověka může přestat bavit život)

Měl jsem peníze, byl jsem relativně bohatý, ale mému životu pořád něco chybělo. Hrozně nerad si to přiznávám.

Během posledních let se moje aktiva hodně rozrostla. Měl jsem celkem vysoký příjem a taky podíl v počítačové firmě svých kamarádů. Ale k čemu to, vystačil bych si i s mnohem menším příjmem. Po studiích to všechno vypadalo úžasně, měl jsem dojem, že svět patří mně. S celkem vysokým příjmem jsem odcházel do tohoto bytu hned po ukončení vysokoškolských studií. Většina mých přátel byli ještě v té době mládenci, a tak jsme si užívali života.

Pousmál jsem se.

(celonoční flámy, moře chlastu, mladý holky, který by se za mnou na gymplu ani neotočily, pěkný auta)

Skvěle jsme si tu dobu užívali. Probouzel jsem se sice často s kocovinou, ale stálo to za to. Samozřejmě, zkoušeli jsme drogy, marihuanou to začalo, kokainem mnohdy i končilo. Na gymplu a vůbec i na vysoké jsem nijak společenský nebyl, ale na vysoké jsem začal celkem slušně vydělávat jako finanční poradce a v posledním ročníku už jsem měl celkem vysoké a slušně placené místo. Byl jsem sám, nemusel jsem se s nikým dělit, a tak mi po zaplacení nezbytných výdajů vždycky ještě plno peněz zbylo na zábavu, hodně jsem jich ale také ušetřil. Jakmile jsem naplno nastoupil do zaměstnání, můj plat se ještě o něco zvedl, sice i výdaje, ale příjem byl pořád vyšší. A tím to začalo.

Ve chvíli, když má někdo prachy na to chodit do drahých klubů, které v tomto městě nebyly zas tak v malém počtu, přátelé, přítelkyně a společníci se vždycky najdou.

Ze začátku jsem byl velmi šťastný, nic mi nechybělo, kupoval jsem si svou oblíbenou whisky Jim Beam, kouřil kartóny cigaret a koupil jsem si alfa romeo se stahovací střechou. Auto jsem měl sice i na gymplu, ale tohle bylo něco úplně jiného. Stal se ze mě prostě a jednoduše prachatej frajer. Na založení rodiny jsem tehdy ani nepomyslel, šlo mi jen o to užít si, co jsem na gymplu a na vysoké propásl. Úplně jsem zasklil, že většina mých spolužaček a spolužáků si zakládá rodiny a že už to vlastně nejsou studenti, ale lidé s velkou zodpovědností. Ne jak já. Najednou nikdo neměl čas si jen tak pokecat na ICQ nebo si zajít někam se pobavit.

(už to slovo nenávidím)

I mí kumpáni z drahých klubů zakládali rodiny, kupovali empévéčka a zbavovali se svých vytuningovaných volkswagenů nebo fordů.

(zůstal jsem pozadu a vlak mi ujel)

Teď mi zbyla jen whisky a ty kartóny cigaret.

(a v garáži už druhý alfa romeo, ve kterém si ve svých dvaatřiceti letech připadám jako dědek na kolotoči)

(měl bych si už příště koupit něco míň nápadného)

(třeba aston martin, blbe)

(kreténe...)

Do klubů už jsem nechodil, a když, tak jsem sbalil předčasně zralý sedmnáctky nebo osmnáctky, který se mnou skončily tady v bytě, ráno jsem jim zaplatil taxík nebo šly na autobus a třeba jsme se už nikdy neviděli.

(hlavně, že sis s ní v noci užil)

Z přemýšlení mě vytrhl zase telefon, tentokrát sms.

Ahoj, proč ses už neozval? Co se děje? Nezlobíš se? Gábinka

Sms jsem si přečetl a mobil zahodil.

(jo, jasný, a pak budeš chtít, abych ti pomáhal s matikou, ne?)

Gábinka byla jedna z těch předčasně vyspělých sedmnáctek, které si myslí, jak jsou pro muže po třicítce přitažlivé. I když jde jenom o sex, ostatně jako vždycky.

Potkali jsme se v pátek v jednom klubu, kam jsem zašel. Byla velmi pěkná, měla dlouhé špinavě blondáté vlasy a byla štíhlá, přesně podle mého vkusu. Byla tam se svými kamarádkami, mezi nimiž vynikala, ale nechal bych si říct od každé z nich. A pak se jelo podle zaběhnutého scénáře, pozval jsem ji na drink, pak na druhý, ona si mi postěžovala na všechny své pubertální problémy, jak mají hroznou profesorku z matiky, jak se rozešla se svým klukem...

(bla bla bla)

Až jsme pak byli v trochu podnapilejším stavu a ona chtěla jít domů, přemluvil jsem ji, aby šla ještě ke mně, a tady se odehrálo to, co se stalo každé holce v mém bytě.

Rozmyslel jsem si to a mobil vzal, že jí odepíšu.

(nezlobím se, prostě jsem neměl čas, nechceš se stavit dneska? rád tě uvidím)

(a třeba ti pomůžu s matikou, nebo tě svezu v alfě)

(anebo tě svlíknu a potom...)

(...kreténe...)

Vzpomínám si, že když jsem byl na gymplu, chodil jsem do třídy, kde jsme byli jen čtyři kluci.

(byli to cvoci)

A bylo tam tolik pěkných holek! A já jsem si vždycky představoval, jak bych musel vypadat nebo co bych musel mít, aby o mě projevil byt' jen sebemenší zájem. Na gymplu jsem to nemohl mít, na vysoké jsem to neměl, a teď...

(teď to máš a určitě vzbuzuješ závist v jejích spolužácích, kteří si ji možná tak akorát představují nahou anebo ji očima svlékají, když je zkoušená u tabule)

(u tabule)

Pousmál jsem se a nalil si další skleničku whisky, a dokonce jsem už i snídal.

(a zapíjel to whisky)

Dojedl jsem, zavřel noviny a šel zapnout počítač. Než se nastartoval, vyšel jsem na balkón, bylo příjemné teplo červnové neděle. Podíval jsem se dolů a uviděl rodinku na procházce. Neznal jsem je, ale tento pohled ve mně vzbudil směs pocitů despektu, lítosti sebe sama a uvědomění si vlastní neschopnosti, zaostalosti a hlavně...

(nevyzrálosti)

(proto mě žádná ženská nechce, protože ony asi cítí, že na to nejsem až tak připraven)

(CO JE TO KURVA ZA KECY, JE TI TŘICET DVA, V TOMHLE VĚKU NA TO MUSÍ BÝT PŘIPRAVENĚJ I MENTÁL)

(...kreténe...)

Zapálil jsem si cigaretu a pomalu kouřil a díval se na rodinku. Počítač se mezitím rozjel a já jsem si zapnul ICQ, tak jak jsem to dělal už od gymplu. Tehdy, stejně jako teď, mi nikdo nenapsal.

Ahoj, jak se máš – napsal jsem náhodně vybrané osobě, byla to jedna má bývalá spolužačka z gymplu. Když neodepsala do několika minut, šel jsem se podívat, co je v televizi. Rozvalil jsem se na gauči a přepínal programy.

Mezitím znovu přišla na mobil sms. Samozřejmě od Gábinky.

Promiň, dneska se mi to už nehodí. Ale v týdnu se můžeme kdyžtak zase potkat, nebo pro mě můžeš přijet ke škole a zajedem k tobě. Zatím se měj, čau

(tak si polib prdel)

(nevadí, jestli mi to v týdnu vyjde, ozvu se a někam si vyrazíme)

Na to jsem měl, pěknou sedmnáctku jsem měl v kapse, ale než bude myslet na vdavky a na rodinu, tak já už budu dědek, a navíc pochybuju, že by to tak dlouho vydržela se začínajícím alkoholikem.

(to slovo zní hrozně)

(nemyslel jsem to vážně)

Určitě si o mně myslí, jak jsem úžasný, možná mě trochu i lituje, že jsem pořád sám, ale jsem bohatý, se mnou by se určitě nenudila.

(až na to, že už jsem byl na francouzské Riviéře, na Krétě, na Mallorce, v Itálii, před dvěma roky na Jamajce, procestoval jsem Evropu, těch míst, kam bych se mohl podívat, už zas tolik není)

(ále, kašlu na to, k čemu nějaký cestování)

Letos v létě stejně nikam neplánuju jet, už mě to nebaví, a samotnýho už vůbec ne. V zimě jsem nebyl už ani lyžovat. Prostě není s kým.

(to je na hovno, takovej život)

Kdysi jsem hrál na kytaru a zajímal se o muziku, to už je pryč. A od té doby, co vydělávám peníze, se nezajímám ani o filozofii.

(můj život prostě nemá směr)

Upadám do hrozné apatie, že si můžu za své peníze užívat, kolik chci, můžu dělat věci, o kterých se spouště lidí ani nezdá, ale až v tomhle pokročilejším věku zjišťuju, že za peníze si lásku nekoupím. Sex, ten ano, to je jasná věc. Ale já potřebuji opravdovou lásku ženy. Chci se vracet každý večer do bytu s vědomím, že na mě někdo čeká a nemůže se dočkat, až mě uvidí ve dveřích. Pak se proti mně rozběhne a obejmě mě. A já si budu jist její upřímnou láskou.

Zatím jsem však měl vždycky jen dívku – nedá se mluvit o ženě –, které se možná tak maximálně líbí moje auto a je přitahována mou peněženkou.

(bože, co jsem udělal špatně?)

Přepadl mě vtíravý pocit osamělosti. Nemám prostě nikoho. S rodiči jsem nikdy neměl nijak vřelý vztah, a i kdyby, stejně za chvíli umřou. Měl jsem také sestru a bratra. Jenže sestra se odstěhovala do hlavního města a víceméně jsme přerušili kontakt. Vím sice, kde bydlí, a párkrát jsem u ní byl, jenže bydlí prostě moc daleko. S bratrem se nevidím skoro vůbec, je čerstvě ženatý a kašle na mě.

(nebo já na něho)

Už delší dobu pozoruju, že se začínám nenávidět. Každé ráno, když jsem se podíval do zrcadla, bylo mi zle. Delší vlasy, které bývaly tak sexy, začínaly šednout, na tváři se objevovaly první vrásky, sice ještě nezřetelné, ale po pěti stech podívání do zrcadla byly vidět.

Ležel jsem na gauči a díval se do stropu.

(co mám kurva jinýho dělat?)

Najednou jsem dostal obrovskou chuť na kokain. Neměl jsem ho sice už tak tři roky, ale teď by se hodil. Ulil jsem si aspoň whisky a zapálil další cigaretu.

(tady se z někoho stává alkoholik)

(ne, já přece nemám problémy s alkoholem)

(nebo snad jo)

(polib mi prdel, svědomí, po tolika letech osamělosti...)

Upřeně jsem hleděl do televize a nevnímal, co se v ní odehrává. Byl jsem zcela zaměstnán svou sebelítostí.

(co budeš dělat, až budeš starej?)

(půjdeš do domova důchodců)

(komu dáš svoje prachy?)

Odvrátil jsem oči od televize a tentokrát hleděl do stropu.

(čekáš na mě někde???)

(ty, kterou bych mohl milovat)

(ty, která bys milovala mě)

Z vedlejšího balkónu se ozval zvuk kroků, někdo tam byl. Bydleli vedle mě starší manželé. Občas se u nich vyskytovala i jejich dcera.

(aspoň myslím, že to je dcera)

Je velmi pěkná, ale doma moc nepřebývá, protože studuje někde v zahraničí a údajně se věnuje i nějaké charitativní činnosti někde v Kongu.

Vyšel jsem bosýma nohama na balkón a palcem a ukazovákem jsem odpinkl nedopalek přes zábradlí.

Ohlédl jsem se a uviděl ji.

Měla krásné blond vlasy, tmavě modré oči. Byla tak středně vysoká. Její obličej byl jakoby stále zasněný, kromě okamžiků, kdy se smála, tehdy totiž ukazovala své zuby, které byly bílé jak ten nejčistší sníh. Byly symbolem její naprosté nezkaženosti a morální čistoty. Byla mým přímým protikladem, proto mě tolik přitahovala. Nebyl jsem do ní zamilovaný.

(ani už nevím, co to slovo znamená)

Ale chtěl jsem ji, měla něco kolem třiaadvaceti let. Tolik jsem si přál, abych ji mohl aspoň držet za ruku. Nešlo mi o sex, toho jsem si užil už dost. Chtěl jsem ji jenom milovat přesně v té podobě, v jaké stála venku na balkóně a dívala se tím svým zasněným pohledem na obzor. Vydržel bych se na ni takhle dívat hodiny a jenom bych přemýšlel, na co asi myslí. Neměla podle mě přítele ani vážnější známost. Žádný s ní totiž nevydržel, protože měla příliš mnoho aktivit. Anebo ona nikoho nechtěla?

Byla ale krásná. V mém životě není krásnějších věcí, než je ona. Ale jak jsem přišel na to, že patří do mého života?

(ahoj)

(ahoj)

(nechceš se mnou zajít na večeři?)

(a ty se mnou půjdeš do Konga stavět školu?)

(jsi krásná, o tolik jsi uvnitř krásnější než já)

(tebe bych stejně nezměnila, zapomeň na mě)

(ne, nikdy jsem se nenaučil říkat, co chtějí ženy slyšet, ale vím, že ty jsi jediná, kterou chci)

(nechtěla bych tě zklamat, ale nechci ti ani lhát...)

(vždyť mě skoro neznáš)

(zoufalče)

Ahoj

Ahoj

Usmála se a pak, aby se vyhnula trapnému tichu, zmizela znovu v místnosti. Nechtěla se se mnou bavit a ani se jí nedívám. Proč by měl třiaadvacetiletou krásnou dívku přitahovat dvaatřicetiletý chlap, který žije sám v luxusním bytě, kouří jednu za druhou, nasává whisky a má rád svoje auto?

Hodiny na počítači ukazovaly něco po dvanácté, o čemž svědčila i začínající politická debata v televizi. Jestli nechci propásnout matčin oběd, měl bych si pohnout, bydlí totiž asi půl hodiny cesty autem.

Zase jsem se cítil hrozně, trpěl jsem, protože jsem té krásné dívce odvedle nedokázal říct, co pro mě znamená. Nedokázal jsem to říct vlastně nikdy žádné, která pro mě něco znamenala. Vždycky jsem si totiž řekl, proč by se měla bavit s takovým kreténem jako já, a tím veškeré snažení skončilo. Sice jsem se potom trápil, ale bylo aspoň všechno jasné.

Nenáviděl jsem sebe i svou osamělost.

Soustředil jsem se na zavazování tkaniček tenisek Adidas a snažil se zahnat dotěrné myšlenky zoufalce.

(nebo sebevraha?)

Tohle slovo jsem také začínal nenávidět, právě proto, že se mi do mysli vkrádalo čím dál tím častěji.

Sešel jsem do garáže ke svému autu, nastartoval, a než jsem odjel, stáhl jsem střechu.

Jízda autem byla v poslední době má jediná radost, stažená střecha a rádio. Dneska to ale nějak nepomáhalo. Nemohl jsem ji dostat z hlavy, musel jsem na ni pořád myslet.

(otoč to, když to neotočíš teď, bůhví, kdy ji zase uvidíš)

(JEĎ ZA NÍ!!!)

Nechtěl jsem se vrátit, chtěl jsem pokračovat v jízdě, u rodičů se nažrat, pak si lehnout a večer zase chlastat a kouřit a dívat se na televizi. To byl můj život: ne rodina, děti a jejich domácí úkoly, manželka a její věčný trable se vztahem.

(chceš snad takhle žít do konce života?)

(proč se teda rovnou nezabiješ? měl bys aspoň pokoj a nemusel řešit dilema o správnosti svého života)
Šlápl jsem ještě víc na plyn, abych se co nejdřív dostal k domu rodičů a zahnal myšlenky na ni.
(a kde bereš vůbec jistotu, že by tě chtěla za manžela?)
(přece víš, co si o tobě myslí!)
(NE, NE, NE, nevím to, a ani to vědět nechci)
(chci, aby mě milovala, tak jak já ji)
(a je to tady, konečně sis to přiznal, poprvé po tolika letech, co ji registruješ)
No dobře.

V rádiu začali hrát moji oblíbenou písničku, *Listen to your heart*. Marie tam sice zpívala pro nějakou svou kámošku nebo někoho, ale já jsem si to vzal osobně. Chtěl jsem se za ní vrátit, vzít ji za ruku a všechno jí říct.

...*Listen to your heart*...

Jel jsem dlouhou rovnou ulicí, kudy vedly i tramvajové koleje. Nevšiml jsem si, že mým červenobílou nízkopodlažní tramvaj.

(už jedu k tobě)
(miluju tě a konečně ti to řeknu, budeš první žena, které to řeknu)
Prudce jsem stočil řízení doleva, abych se za ní mohl hned rozjet.

Řidič tramvaje dupnul na brzdu. Cestující přeletěli dopředu, někteří se i zranili, jak padali na zem. Ale bylo to příliš pozdě na to, aby tramvaj moje auto pod svým náparem nerozdrtila. A tam, někde uvnitř toho zmačkaného plechu, bylo rozdrčené tělo, které chtělo poprvé v životě někomu říct: „MILUJU TĚ.“

Lenka Šínová

Snížek

Oslnivá záře
tělo hýčká mrazem
do červena barví nosy
větrem letí na zem

Vyčká, potom taje
na tvářích mě pálí
kousne je a uteče, jak
nožky by mu dali

Zimní láska

Ledový stud na hrudi studí
mrazivá vášeň ze sna se budí

Rozhněvané lásce zimní
zdaleka se, dítě, vyhni

Kde naděje lásky se sněhem vzlíná
za jarních tání
bývá kocovina

Nenávist

Nenávist je sobě zkázou
život její krátký, cizí
Vyleju ji na podlaze
schová se mi do tmy, zmizí

V pozdním šeru, noční mlze
zpřetrhá se její nit
Nejsem více jejím sluhou
je to pro mě mrtvý cit

I když nahlas křičí
šanci u mě nemá
Neslyším ji v světa lásce
jak by byla němá

Výsměch

Hloupá, hloupá, hloupá je smrt
život z nás vymlátí kosatý prut

Hloupá, hloupá, hloupá je láska
pod její tíhou i důstojnost praská

Hloupá, hloupá, hloupá je touha
životem houpá, když chvíle je dlouhá

Hloupá, hloupá, hloupá je nenávisť
v pekelných plamenech shoří jak suchý list

Hloupý, hloupý, hloupý je život
uteče rychle jak v tangu pár pivot